

AMERIKOS LIETUVIS

LITHUANIAN AMERICAN

No. 13 Vol. II.

Tel. Park 6407

WORCESTER, MASS. 1 d. Balandžio (April), 1915. m.

Entered as second-class matter September 29, 1914, at the post office at Worcester Massachusetts, under the Act of March 3, 1879.

5 cents per copy

Metas II.

LINKIME VISIEMS LINKSMŲ VELYKŲ

Kaip vertėtų praleisti Velykas.

Velykos, tai šventė linksmybės. Pirmiausiai, iš religijos atžvilgio, kad Kristus, kuris pasišventė dėl žmonijos labo, kuris taip nukentėjo ir galutinai numirė, prisikėlė iš numirusių. Tai diena linksmybės ir džiaugsmo, kad kaip Kristus prisikėlė, taip ir mes prisikelsime, ir nepranyksime amžinai, kartą mirę.

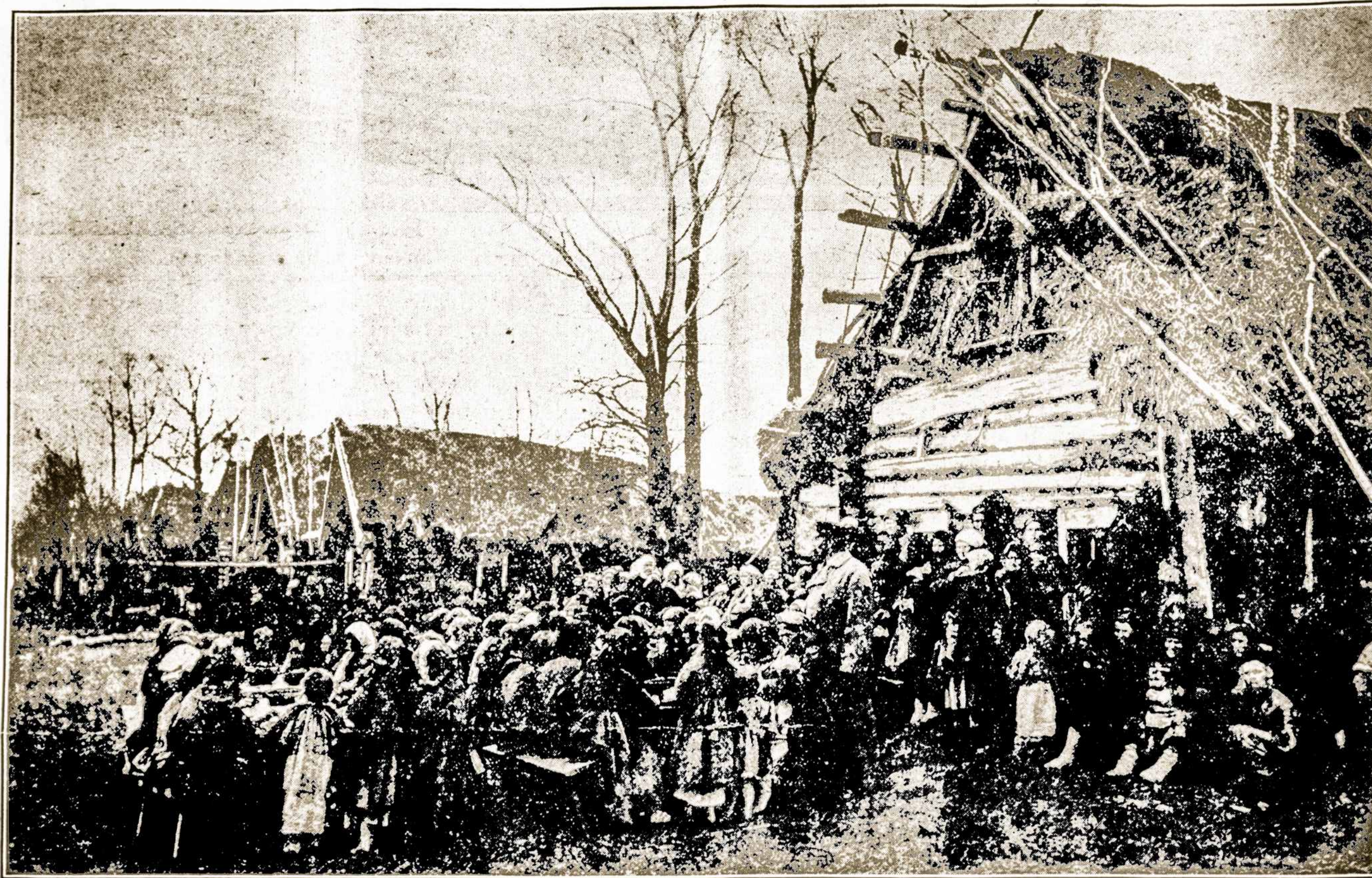
Bet apart to, Velykos yra linksmybės šventė, už tai kad ir visa gamta atgija iš numirimo. Dienos ilgesnės, tamsybė turi mažesnę galybę. Saulė pavasario išblaško žiemos ukus, išvaro šaltį iš žemės. Paukščiai sugrįžta; gėlės, žaliu-mynai, pradeda želti, medžiai sprogs, visur linksmas, visur gražu.

Varguoliam žmonėm, akis taip-gi prašvinta. Pavasaris, nebus daugiau baisaus šalčio, bus lengviau pragyventi. Tikrai yra kuo džiaugtis, už ką atiduoti pasaulio Rėdytojui garbę.

Tai-gi, šveskime šią taip palaiminta dieną, linksminkimės! Bet linksminkimės dorai, samoningai, kad visas tas mūsų linksmumas nepavirstų į giliausį liudnumą; linksminkimės taip, kad saldus vynas mūsų džiaugsmo nepavirstų į karčią tulžį susikrimitimo iš priežasties mūsų paikumo; kad nereiktų gailiai apvertki šią dieną, kuri iš pradžių atrodė taip graži.

Apvaikščiokime šią dieną rimtai, be jokių svaigalų, be gyvuliško pasidavimo girtuokliavimui. Netik patįs taip šveskime Velykų dieną, bet prikalkinkime savo draugus, kad visi kartu, visi Lietuvos sunys ir dukterys, atsižymėtume savo doriškumu, savo rimtumu. Kad ant rytojaus nebutų pilni kalėjimai lietuvių, apkaltintų girtuoklyste, susipešimu ir tt. tt.

Jeigu Velykos bus graži giedri diena, apleiskime ap-rukusį, nešvarų miestą, eikime į gires, į laukus, patėmyti kaip viskas atgija po ilgo miego, kaip paukščiai čulba, pranešdami visam svietui kad pavasaris, brangus pavasaris sugrįžo. Prisitraukime plaučius tyro miško ir laukų oro, tada pargrįšime namon tikrai linksmi ir daug sveikesni,

Copyright by Underwood & Underwood, N. Y.

Tie, kurie kenčia didžiausią vargą, kuomet jų vyrai ir tėvai kovoja už carą.

Šis paveikslas parodo moteris ir vaikus rusų sodžiaus valgant kartu. Vyrai šio sodžiaus, veikia visi kariumenėje.

dvasioje ir kune.

Jeigu, nelaimei, diena lietinga, arba ukanota, tai praleiskime ją namie, arba susirinkę pas kits kitą. Praleiskime laiką su dainomis, ne girtuoklių taubimais, bet gražiomis, maloniomis Lietuvos dainomis. Pasikalbime tarp savęs, skaitykime, ar kitaip rimtai apsieikime. Galime ir išsigerti — geros rusiškos arbatos, limonado, oranžeado ir tt., bile tik ne svaigalų. Taip rimtai praleidę laiką, pasi-linksmine, ant rytojaus galėsime vėl eiti kiekvienas prie savo darbo. Nebus praskeltų galvų, nebus bylų už girtuokliavimą, už nežmonišką beldimąsi.

Pinigus, kuriuos sutau-pinome apsieidami be svaigalų, galime pašvesti gelbėjimui mūsų nelaimingų viengenių, karės nuvargintoje Tėvynėje. Nes visi žinome, kad ši diena, kuri mumi gal yra džiaugsminga, jiem bus baisiai liudna; kad kuomet mes gal juokiamės, mūsų tėvai, broliai, seseris, verkia; verkia iš baimės, iš skausmo ir iš alkio. Mes neturime pamiršti, kad ten yra

šimtai, gal ir tukstančiai sužeistųjų, kurie miršta užtai, kad nėra už ką jiem dastatyti gyduolių.

Aukaukime kiekvienas nors po mažą sumą pinigų idant palengvinti padėjimą šių vargingų žmonių, kurie taip baisiai kankinti, ne iš jų kaltės. Tada mūsų Velykos bus tikrai laimingos, nes didžiausia laimė, paeina nuo žinėjimo, kad broli nelaimėje sušelpai.

Kada Ištuola Velykos.

Nieks nežino tikrai kada atsibuvo Kristaus prisikėlimas iš numirusių, bet manoma kad tai buvo nedėdienyje, laike pavasario pilno mėnuo, apie tą pat laiką kaip žydų Velykos, kurias Maižiesius įsteigė. Iš pradžių buvo daug skirtingų nuomonių apie dieną kurioje reiktų apvaikščioti Velykas.

Rytinė Bažnyčia pirmųjų krikščionių, per kiek laiko, šventė tą pat dieną kaip žydai, bet Vakarinė Bažnyčia, atmindama kad Kristus prisikėlė iš numirusių

nedėdienyje, šventė pirmą nedėdienį po žydų šventės. Galutinai Konstantinas Didysis prašė, kad dvasiškių susivažiavimas Nicėjoje paskirtų tikrą dieną, kurią visi krikščionys lygiai švestų. Taip 325 m., buvo nutarta švesti Velykas pirmutinį nedėdienį po pilno mėnuo, kuris puola ant 21 d. kovo arba pirmiausiai po tai diena. Jeigu pilnas mėnuo išpuola nedėdienyje, Velykos buna ant ateinančio nedėdienio.

Velykos laike Pirmųjų Krikščionių.

Del pirmųjų krikščionių, Velykos buvo didžiausia iš visų švenčių. "Šventė prisikėlimo iš numirusių yra karuna ir galva visų švenčių," sako vienas tų laikų rašėjas.

Vakare prieš Velykas, tukstančiai žmonių buvo pakrikštyti ir Velykų ryte, ap-rėdyti baltais rubais, kaip ženklas čystybės, jie pirmą kartą dalyvavo ceremonijoje tikinčių ir paskui susivienijo su jais šventoje Vaka-

rienėje. Del pirmųjų krikščionių, šis perkrikštymas pagonių vakare prieš Velykas, jų atvedimas iš tamsybių pagonystės į šviesą krikščionybės, buvo simbolas Kristaus prisikėlimo iš numirusių.

Pirmieji krikščionys visomet netingėjo eiti bažnyčion, bet Velykų dieną, net ir tie kurie negalėjo reš-tą meto eiti ant bažnyčios reš-tą meto eiti ant bažnyčios pamaldų būtina pribuvo. Gregorius, vyskupas Nysšos, Kappadocijoj (Mažojaj Azijoj) aprašo 380 mete, kaip džiaugsmingos minios žmonių, puikiai pasirėdę, ejo į gražiai papuoštas bažnyčias atiduoti didelei šven-tei garbę. Jis sako: "Visas darbas sustojo, visos pramonės buvo pertrauktos; ukinkai numetė savo lopetas ir palikdami žagres, apsirėdė savo gražiausiais rubais; net ir karčiamininkai apleido tuo tarpu savo karčiamas ir uždarbį, idant dalyvauti Velykų apvaikščiujime. Ant kelių nesirado keleivių, ir ant jurių jurininkų, nes visi bandė būti namieje tą didelę dieną.

Visi krikščionys visur susirinko kaippo asmenis vienos šeimos. "Varguolis, pasirėdė kaipo turčius, o turtingieji dėvėjo savo naujausius, puikiausius rubus. Tie kurie neturėjo savo dailių drabužių pasiskolino nuo kaimynų, net maži kudukiai, kad atiduoti šventei garbę, dėvėjo naujas drapanas ir buvo linksmi ir laimingi." (Matyt, kad dabartinis paprotis turėti naujų drapanų ant Velykų, nėra naujas, bet buvo madoj jau 15 šimtmečių atgal!)

Pirmutinėse dienose krikščionizmo, Velykos buvo įvestos tik su viena diena pasninko — per Didįjį Pėnyčią — o naktis prieš Velykas buvo praleista maldoje iki gaidgstai (t. y. veik iki aušrai) nes žmones tikėjo kad tada Kristus prisikėlė iš numirusių. Vėliau, pasninkas buvo pailgintas iki 40 valandų, laikas per kurį Kristus gulėjo grabė; o galutinai, perijodas pasirengimo prie Velykų, buvo pailgintas iki 40 d. — laikas pasninko ir pagundymo Kristaus pus-tynėse.

Pirmi krikščionys, Velykų ryte, pasisveikindavo kits kitą žodžiais, "Kristus prisikėlė" o atsakymas ant to buvo "Kristus iš tiesų prisikėlė ir pasirodė Simonui." (Šis paprotis dar šiandien laikomas pas graikų - katalikus, t. y. stačiatikius, kaip rusus, rumunus, graikus ir tt.).

Iš pradžių Velykų ceremonijos buvo visai prastos; tik pradžioje 4-to šimtmečio tas viskas persimainė. Konstantinas Didysis, kuris, kaip abelnai visi romiečiai, labai mylėjo parodą, pradėjo Velykas švesti su nepaprastom išskilmėm. Jis įsteigė sargybą kareivių bažnyčiose iki vidurnakties; žvakės, kurios buvo lyg tada vartotos, buvo išrastos neatsakančiom, ir Konstantinas į jų vietą liepė padaryti didelius stulpus vaško, kurie degė Velykų laike netik bažnyčiose bet visose dalyse miesto.

Velykų ryte, pats popiežius atlaikė mišias, su puikiausiom išskilmėm ką galima buvo sumanyti.

Viduriniuose amžiuose, šios išskilmės dar padidėjo.

Velykų Prietariai.

Visose krikščioniškose šalyse, randasi gana žymus skaitlius velykinių prietarų, kurie jau nuo labai seniai praktikuojami ir dar šiandien šiek tiek gyvuoja.

Anglijoje, Didžiojoje Pėtnyčioje, reikia kiekvienai ypatai valgyti nors po vieną "hot-cross bun" (saldus pyragėlis su cukraus kryžium ant viršaus). Jeigu kas nesuvalgys nė vieną šių pyragėlių, tai jo namai būtina turės sudegti pirm kitų Velykų. Bet kaip Anglijoje visi varguoliai ir turčiai, valgo šiuos pyragus, nėra pavojaus ugnies.

Gabalas duonos, iškeptos Didžiojoje Pėtnyčioje, buvo laikyta kaip tikriausia gyduolė del nekurių ligų. Reikia tik sutarkuoti truputį šios sudžiuvusios duonos, įmaišyti į vandenį ir paduoti ligoniui. Liga su syk turės prapulti.

Jeigu kas norėjo turėti gerą giliuką per visą metą, tai reikėjo vakare prieš Velykas užgesyti visas ugnis namuose ir vėl užkurti jas tik Velykų ryte, su titnagu ir plieniu. Jeigu kas taip darė tai netik ką turėjo gerą giliuką, bet apsaugojo namą nuo perkuno.

Nekuriose šalyse, žmonės tikėjo, kad Velykų ryte, saulė šokinėjo padangėse, kad atiduoti Velykom garbę. Šimtai žmonių keldavosi prieš saulės tekėjimą, kad pamatyti šitą tkrai stebėtiną atsitikimą. Škotijoje, bobutės pasakodavo, kad ant Velykų saulė apsisuka keletą sykių kaip vežimo ratas, ir tris syk, pašoka augštin ir žemyn. Žmonės taip tikėjo į tą, kad net dideli vidurinių amžių mokslinčiai, rintai apkalbėjo ir ištyrė tą dalyką. Jie galutinai nutarė, kad galbut saulė švietė gražiau Velykų dieną, bet kad šokti, tai ne.

Labai prasiplatinęs prietaras buvo, kad Velykų dieną, reikia būtina dėti ką nors naujo, jeigu nori turėti tą metą pasisekimą meilėje. Ar tai užtai visų šalių merginos, nors iš paskutinio, bando turėti naują skrybėlę ant Velykų?

Nereikia pamiršti ir vieno prietaro, labai išsiplatinusio mūsų Lietuvoje. Tas kuris per Velykas, pirmiausiai sugrįš namon po mišnių, pirmiausiai tą metą apdirbs lauką. Ar kiekvienas ne atsimena pašėlusį bėgimą namon per Velykas? Kartą Udrijoje, bernai taip skubinosi namon, kad net vieną merginą sumindžiojo po arklių kojų.

Taip-gi kiekvienas (o ypatingai merginos) žino, kad jeigu per "Cystąjį ketvergą" nueisi į upelį, neatsižiurinti ir namus, ir nusiprausi veidą, o paskui pargrįši namon, neatsižiurėdamas atgal, tai per visą metą busi dailus ir apsisaugosi nuo visokių odos ligų.

O paskui, kuris, Lietuvoje užaugęs, neatsimena kovą tarp "Kumpicko" ir "Kapanicko", vidurnaktyje, prieš Velykas, ir kaip jis pyko ant rytojaus, radęs šiaudų ant žemės — kas ai-

WRECKED SERBIAN SUPPLY TRAIN

Ką austrų granatos padarė serbų proviantų vežimui. Vežėjas užmuštas, o vežimas visiškai sugadintas.

škiai parodė kad ten mušis buvo ir kad "Kanapickas" jau išstremtas už Nemuno — vienok jis nieko apie tai nežinojo — ir nieko negirdėjo.

Ivairios Žinios.

ANGLIJOS KARĖS VADAI LANKO BAŽNYČIA KASDIEN.

Tulas Londono laikraštis, sako kad Lord Kitchener, anglų viršiausias karvedis, eina kas rytą į bažnyčia priešėjimą į biurą. Lord Fisher, dabartinis laivyno viršininkas, taip-gi neapleidžia nė vieną dieną nėjęs į bažnyčią nors ant keletos minutų pasimelsti. Tas jam duoda spėkų atlikti jo sunkias užduotis.

KANADA GAVO DELIUS KARĖS UŽSAKYMUS.

Kanados dirbtuvės aptarė užsakymų ant balnų, pakinkymų, megstinių drabužių, audeklų, blankietų, kepurėlių, marškinių, kulku, kulku dėžių, trenčinių kibirų, spatų, vinių, prietaisų prie armotų, marinavoto maisto, šieno. Iš viso ant 70 milijonų dolierių.

UŽSIMANĖ APSI-NAKVOTI.

New Yorke, kovo 22, 40 vyrų ir kelios moteris I. W. W. suėjo į misionierių namą ant 216 E. 42 gatvės, nusivilko drapanas ir apsinakvojo. Prižiūrėtoja sveatinės norėjo juos išvaryti bet ant galo paliko juos ir pati išėjo.

7,000 MOTERŲ NORI UŽIMTI VYRŲ VIETAS ANGLIJOJE.

Neseniai, Anglijos valdžia išsiuntė atsišaukimą, kad moteris paimtų daugelį vietų krautuvėse, ofisuose, dirbtuvėse ir tt kurias dabar vyrai laiko, taip kad vyrai būtų liوسي eiti į milžinišką kariumenę kurią Lord Kitchener nori siūsti gegužio n. į Franciją ir Belgiją. Lyg šiol virš 7,000 moterų jau atsiliespė, siūlydamosis

paimti bile kokias vietas, kur tik jos tiktų. Moteris prigulincios į visokias luomas atsiliespė. Darbininkų spauda labai protestuoja prieš emimą moterų į vyrų vietas. Jie vadina šį valdžios sumanymą "prakaito kryžkare."

BELGAI PASTATYS SUV. VALST. PAMINKLĄ.

Belgų tautiškas komitetas nutarė pastatyti Suv. Valstijoms paminklą po kare, iš dėkingumo už Amerikos mielaširdystę del karės nukentėjusiems belgams. Suv. Valst., jau keleta mėn. kaip maitina bādaujancius belgus. Paminklas bus pastatytas puikiausioje vietoje Bruxelyje, Belgijos sostamiestyje.

MOTERIS, KURI PER 30 M. BUVO "VYRU."

20 d. kovo, numirė staiga iš širdies ligos, Albert Beau doin kuris ilgą laiką dirbo Holyoke popierų dirbtuvėje. Kuomet buvo padaryta ant jo lavonskrosena, at-rasta, kad tai ne vyras bet moteris.

Rodosi, kad trisdešimts metų atgal, mergaitė, vardu Florestine Beaudoin pasiėmė vyro vardą ir drabužius, idant daugiau uždirbti pinigų del užlaikymo jos našlės sesers. Tik jos sesuo ir klebonas, pas kurį ji ejo išpažinties, žinojo per visą tą laiką, kad ji buvo moteris.

BESAKANT PAMOKSLA PAMATĖ PAVOGTA SAVO DIVONĄ.

Columbus Ohio, Kunigas Fetch, besakydamas pamokslą ant pagraboto bažnyčioje, pamatė savo pavogtą divoną patiestą po grabu. Po pagrabui jis ištyrė, kad koks vagis jį graboriui par-davė.

ITALIJA PERKA AMUNICIJA IŠ AMERIKOS.

Iš Cincinnati, Ohio, ta-po neseniai išvežta 3 pilni karai amunicijos į New

Orleans, Italijos konsuliui, kuris gabena amuniciją į Italiją. Sargyba nieko nepri-leidžia prie karų; turbut ko-kius eksploduojancius daiktus transportuoja.

ZMOGŽUDIS, KAIP VARPININKAS.

Keletą sąvaicių atgal, Tuss Mixon, jaunas ukinin-kas, gyvenantis ties Macon, Georgia, užmušė savo konkuren-tą meilėje, Ira Blood-sworth, gana žingeidžio-se sanlygose. Jis sustabdė Bloodsworth, kuomet tas va-žiavo miestan, privertė jį išlipti iš vežimo ir pasimel-sėti. Tada Mixon jį užmušė.

Bėgdamas nuo policijos, Mixon save užbarikadavo bokšte Methodistų bažny-čios Jeffersonville, ir nesileidžia niekam prisiartinti prie jo. Jis turi šautuvą ir du revolveriu. Idant dasi-gauti prie jo, reikėtų lipti kopėčiom, 20 pėdų ilgio.

Moteris, kuri paprastai atlieka varpininko užduotį bažnyčioje, pirmiausiai atrado žmogžudį, kaip ji nuėjo skambinti varpus del pamaldų. Mixon nedaleido jai prisiartinti prie jo, bet apsiėmė patsai varpininkauti. Dabar jisai visuomet skambina varpus prieš pamaldas.

Mixon dagauna maisto nuo susiedijos nėgrų. Ne-žiurint kad atlyginimas 300 dol. uždėta ant jo galvos, niekas jį nekluduo, nes visi bijosi jo. Jis paskelbė, kad vienatinis budas jį paimti, yra sudeginti bokštą.

AMERIKIEČIAI - FRANCUZAI ATSISAKO STOTI KARĖN.

Valstijoje Louisiana, yra labai didelė ir itekminga francuzų labdarystės ir pa-šelpos draugija vardu "So-ciete Francaise de Bienfais-ance et d'Assistance Mu-tuelle" prie kurios pri-guli didesnė dalis francuzų apsigyvenusių Louisianoje. Kasmet, Francijos valdžia siūsdavo didelę sumą pinigų šiai draugijai del pašėlpimo jos biedniausių narių. Del-to, kaip karė pasklė, Fran-cija manė, kad iš dėkingu-

mai, šie francuzai ir jų su-nus, kad ir čionai gimę, no-riai prisidės prie apgynimo Tėvynės. Pasirodo, kad da-lykai netaip yra, nes kaip konsulis Ferrand bandė gau-ti rekrutų tarp draugijos narių, pastarieji veik vien-balsiai nubalsavo, kad jie nėra Francijos pavaldiniai, delto nereikia jiems tarnau-ti Francijos kariumenėje. Kasžin ką Francijos valdžia mano apie savo išautėju-sius ir taip nedėkingus su-nus?

Ką Rašo Amerikietė iš Karės Lauko.

Apie du metai atgal, p-lė Louise Warfield, dukte Maryland valstijos guber-natorius, apsiėvė su gra-fu Vladimieru Ledochow-skiu, lenku. Tik apie mėne-sį prieš karę, jiedu apsigy-veno dvare Ostropol, Voli-rijos rėdyboje, apie 75 ver-stai nuo Austrijos rube-žiaus. Ledochowskio tėvai, zyveno metoli kitame dvare, vadinamu Fridrikov. Net-rukus po prasidėjimui ka-rės, Rusijos valdžia nuži-rėjo senus Ledochowskius kaipo prielankius Austrijai ir pradėjo juos ir jų vaikus persekioti.

"Penkis šimtus žmonių paėmė į kariumenę iš Os-tropolio," rašo grafienė savo tėvams Amerikoje. "18 dar-bininkų paimta iš mūsų dvaro. Viskas baisioji net-varkoje, darbininkų negali-ma gauti prie jokių darbų. Dvaras Fridrikov paverstas į ligonbutį ir apie 100 ar-klų atimta iš abiejų dvarų. "Kartą Fridrikovo dvaras buvo dideliame pavojui, ir mes manėme kiekvieną mi-nutą kad jau reikės bėgti iš namų. Keletą kartų, jau žandarai buvo pranešę, kad apielinkės žmonės sujude-ir kels revoliuciją.

"Galite lengvai suprasti, kad mes praleidome naktį po-nakties nemiegoje, ir su-šautuvais prie lovų, del ap-sigynimo.

"Galutinai, žandaras už-dusęs atbėgo pranešti, kad bėgtume, nes 60 vyrų, pil-

nai apsiginklavę pabėgo iš kariumenės ir rengėsi už-pulti ant dvaro. Paskuti-niai arkliai tapo prikinkyti, ir susidėję ką galima į veži-mus, laimingai pasprukome užkaboriais pas Vladimiero pusbrolių, už 8 mylių. Pra-nešėme valdžiai apie užpuo-limą ant dvaro, ir netru-kus buvo prisiusta kareivių, kuriems pasisekė suim-ti pabėgėlius pirm negu jie galėjo daug blėdies dvarui padaryti.

"Dvaras Fridriko yra pil-nai prikimstas sužeistųjų. Nėra lovų užtekinai, tai kareiviai suguldyti ant grin-dų, kurios yra pažliugę krauju... Musų malune da-bar mala grūdus, ir miltus veža į Austriją, rusų kareiv-iam.

"Lenkijoje yra didelis rei-kalingumas visokių daiktų del kareivijos, o ypatingai gyduolių, kurių labai sto-kuoja. Raudonasis Kryžius toli negali atlikti savo už-duotis, nes organizacija la-bai silpnai stovi. Iš karės lauko pranešama, kad tik vienas iš dešimts sužeistų gali gauti pagelbą; kiti lie-ka nesurinkti ir neprižiurėti Sunku yra apsaugoti, koks vargingas ir bausis yra su-žeistų padėjimas, nes ma-žiausias žaizdos pradeda pu-ti, ir visas kraujas užnuo-dytas... Miestelyje Wolos-chinskio, randasi 7,000 su-žeistų kareivių, kuriuos da-žiuri tik apie 10 gydytojų. Chlioriformos ir ethero, kurie taip reikalingi prie o-peracijų jau išsibaigė... Su-vienytos Valstijos siunčia pagelbą į Belgiją ir Fran-ciją, kur padėjimas daug geresnis; pagelba Lenkijai yra kur kas reikalingesnė. Daugybė kareivių miršta be priežiuros."

Grafienė toliau pasako-ja, kaip ji nuvažiavo į Kie-vą, pirkti gyduolių ir tt. del sužeistųjų. Ji tenais ap-lankė ligonbučius ir prane-ša apie ypatingai bausi pa-dėjimą sužeistų nelaisvių, kurie sugrusti į labai an-kštas vietas ir gauna visai prastą valgį. Gydytojų, li-gonių dažurių, visur

trūksta.

Gavęs keletą panašių lai-škų, grafienės tėvas, p. Warfield, pradėjo tvirti fondą Rusijos Raudonam-jam Kryžiui, pats paskir-damas didelę sumą pinigų tam tikslui.

Grafienė taip-gi rašo, kad Rusijos laikraščiai pas-kelbė kad jau 2 milijonai rusų žuvo.

("Leslie's Weekly.")

RUSIJOS PALAIMOS KRAŠTAS.

Sibiras, tai Rusijos palai-mos kraštas, kuris tęsiasi toli už Vakarines Rusijos, iš kurio Rusija gali be saiko traukti žmones ir išteklių del dabartinės karės. Sibiras turi tokią pat svarbą del Rusijos kaip kad del Su-vienytų Valstijų taip vadi-nami "Auksiniai Vakarai" (Golden West).

Rusijos ateitis priklauso nuo Sibiro neapsakomų tur-tų, ir Rusija pajus pilna savo galybę kuomet Sibiras bus pilnai išsivystęs, kuomet bus pilnai panaudoti jo minerališki turtais, jo girios, jo neapsakomai didelės ly-gumos del žemdirbystės. Sa-vo pastabose Maj. Gen A. W. Greely, kuris plačiai y-ra ištyręs tą kraštą, vadina jį "Palaimos šalim."

Pirmas Rusijos žingsnis, kad prieti prie Sibiro gėry-bių buvo pastatymas gelžke-lio per Sibirą, kuris neat-randa sau lygaus ilgume visame pasaulyje. Tas gel-žkelis tęsiasi nuo Vakarų į Rytus per 6,400 mylių. Pas-tatymas to milžiniško gel-žkelio atsiėjo Rusijai \$400,000,000. Tai didžiausia su-ma pinigų kada nors išleista del visuomeniškos naudos išskiriant tik Panamos ka-nalą. Tas gelžkelis prieg-tam buvo pastatytas su ne-paprastu greitumu. Per sep-tynis metus buvo pastatyta 3,300 mylių taip kad ant die-nos parėjo pastatyti po 2 my-li.

Gyventojų skaičius Sibi-re žymiai didinasi. 1908 me-tais Sibiran atvyko 785,712 imigrantų ir tikta 121,204 sugryžo atgal į Vakarų Ru-siją. Jauni Rusijos vyrai, norėdami pagerinti savo bu-vejį, vyksta Sibiran, kaip kad šios šalies jauni vyrai vyko į šios šalies vakarus (West).

50,000,000 DOL. DEL TVORŲ PER METĄ.

Kas met Suv. Valstijose 50,000,000 dol. yra praleista ant ukijų tvorų. Šios tvoros yra daugiausiai padarytos iš supintų vielų.

KARVELIAI NUIMA PAVEIKSLUS KARĖS LAUKO.

Viens iš žingeidžiausių išmislų kurie dabar vartojami ant karės lauko, yra ėmimas paveikslų priešų po-zicijų per karvelius.

Karvelis, prie kurio pri-rišta mažytė fotografijos mašina, apskreija kraštus kur priešų kariumenė stovi; mechanizmas, pritaistas prie jo sparnų, krutina ka-meros lėnsą ir nuima pa-veikslus priešų stovyklų, trenčių ir pozicijų. Paskui karveliai sugrįžta pas ofi-cierius kurie juos išleido, ir šitie žino kaip geriausiai el-gtis, kad pargalėti priešus.

Merkpnės Vaidpla

Kam Prasnekėjai?..

Tamsybėje nakties, tarp netiesos žmonių radau sau ramybę. Pripratau jau nešti vargų sunkiąją našta, ir vėl man miela ir gera. Bet ilgai aš gyvenau, tik tai vieną vieną vienuolis, tik vienas aš... Tarpe vasaros džiaugsmų, tarp kvietkelių gražių gėrėjaisi. Bučiau ankstybo ryto skaisčią rasą; puošiaus jos žvangučiais perlais. Saulutė glamonėdavo šviesiais spinduliais, vėjalas vaikydavo svajones meilias, o miško dainos nušiančios žavėjo jauną širdelę...

Rojus, aplinkui rojus, grožybė!.. Štai angelų himnai, serenados, štai oklavu su dolce bučiuojas. Ana Krivai, Vaidelytės baltu rubu papuoštos eina prieš mane, nori pasiekti, bėgsiu; leiskit bėgsiu, vai grožybė, vai akis temdo šviesa, leiskit...

Taip viliodavo mane per dienas ir naktis tokie puikūs reginiai, taip - tai linksmo mane, o aš vienu vieną - vienuolis gyvenau, džiaugiausi... Bet nunai nežinau kame tie džiaugsmai, nežinau kur jie.. apleido, išnyko... Tai tu padarei mane nelaimingu, atėmė svajones ir mintis auksines, ir kur-gi tu jas padėjai; kur padėjai?.. Tai kas kad turi angelo gražumą; dangiškai melsvos akelės; aš tam nieko nesakau, galėjau, juk, džiaugtis vien tavo gražumu, bet kam, oi kam-gi tu j mane prasnekėjai?.. Kam prasnekėjai, širdelė?.. Maniė įkvėpiai slaptingosios ugnies dvasią ir davei suprasti man tą grožės, nežemiškos grožės, dievaitė meilė... Vai kam-gi aš supratau ją, kam aš pamylėjau? — Aš menkas žmogelis ir man persunki meilės žės rolė; pasakykite, mergelė, kam prasnekėjai?.. Aš ne gulbinas esu, plaukiot tarp jurių didžiųjų bangų, nei sakalas esu, lakiot po balkšvais debesiais, — aš to padaryt negaliu, man per sunki meilūžės rolė...

Saulutė rausuoja, šviesa jau apšvietė dangų ir iš po tamsių debesų tekėti pradėjo. Rytas, papuoštas nepajudinama tyła tarsi užvėtas klausė, tik kur — nekur nuskrisdavo padangėje paukštelis. Aš per savo langelį žiūrėjau į tokį tai gražų paveikslą, norėjau juo džiaugtis, norėjau grožėtis, bet vargas su manim, aš negalėjau to visko, viliojo vis tenai, tenai prieš tave, kažinkas viliojo... Ir gaila man ir liudna man, neramu; kodel-gi aš likau ne vienu vieną, kam gi tu, širdelė, kam j mane prasnekėjai?..

Moterų Padėjimas Korėjoj.

Moteris Korėjoj, (Azijoje, į šiaurę Kinijos) nereikalauja meilės arba pagodimo nuo savo vyrų. Jos nė

Seniausias liuosanoris rusų kariumenėje.

Senas kareivis virš 70 m. kuris veik visą savo gyvenimą tarnavo kariumenėje. Medaliai, kurie prisegti prie jo krutinės, aiškiai parodo kad jis jau ne kartą atsižymėjo narsumu. Caras ypatingai jam davė paskutinę dekoraciją.

Jauniausias liuosanoris rusų kariumenėje.

Šis vaikas turi tik 14 metų. Jisai taip narsiai kovojo, kad jis gavo tris dekoracijas. Jis buvo sužeistas į ranką.

Copyright by Underwood & Underwood, N. Y.

nesapnuoja, kad kitose šalyse pasaulės, randasi moterų kurias myli, kurias gerbia vyrai, ir kurios, jeigu nori, gali neapsivesti, bet gyvenimi savo ypatingą gyvenimą, ir dar užimti svarbias vėtas ir buti labai godjamos, įžymios asmenis visuomenės. Gal Korėjos moteris labai, labai mažą vertę. Kaip mažą vertę jos turi, parodo tas kad Korėjoj, moteris neturi nė vardų. Kuomet korėjietės yra dar labai mažos mergaitės, gal jos turi kokį nors gražų vardą, ar kvietko, ar brangumyno, bet kaip tik jos paauga, kad galima jas apvesti, tai yra, kaip jos turi 12—14 metų, tų vardų daugiau nevertojama. Vyras, kalbėdamas į savo žmoną, (o Korėjoj vyrai tik kalba j moteris, kad duoti jom kokį tai paliepiamą) nevadina ją koku tai vardu bet tik sako "Eik Sen." Korėjoj visas moteries gyvenimas yra sutaisytas pagal luomą prie kurios ji priguli. Jeigu ji priklauso prie augščiausios luomos, ji turi visą savo gyvenimą praleisti paslėpta nuo akių visuomenės. Jeigu ji priguli prie žemiausių luomų, ji daug daugiau turi laisvės. Jeigu Korėjos moteris nori užsiimti kokia nors pramone, ji turi tik tą pramonę pasirinkti, kuri pri tinka jos luomai.

Taip, jeigu ji priklauso prie augštų luomų, ji gali auginti šilko kirminus, laikyti bites, padaryti batus iš šiaudų, arba, didžiausia garbė iš visų, ji gali mokintis ir praktikuoti mediciną. Bet jai visiškai užginta par-

duoti vaisius arba daržoves, arba išdirbti audeklą arba karbatkus, (aktavones). Tą gali daryti tik moteris vidutinių arba žemiausių luomų, kuriom darbai daleisti augštesnėm moterimi (ypatingai praktika medicinos) yra užginta.

Gyvenimas Korėjos žemiausių luomų moterų, yra labai vargingas. Jom neva uždrausta pasirodyt ant gatvių, bet jos vienok turi labai sunkiai dirbti. Jos turi atlikti visus darbus ką jų vyrai joms užduoda, nežiurint kaip sunkūs tie darbai gali buti. Jos pradeda dar labai jaunos taip sunkiai dirbti, delto labai greitai pasensta. Korėjos moteris 30 m. išrodo taip kaip europietė 60 m. Vienas iš jų sunkiausių darbų, yra kas vakaras iščystyti ilgą baltą sijoną, kurį kiekvienas apšivedęs Korėjos vyras dėvėja.

Bėdinis korėjietės netiką iščystina savo vyrų ir visos šeimos drabužius, bet jos turi pasiuti visos šeimos (ir vyro) drapa-

as. Korėjietė labai mėgsta valgyti ir labai daug valgio, bet jų moteris, kurios pagamina visą valgį, neturi tiesą eiti valgyti iki vyrų pašėnėm. Tada moteris valgo liekanas.

Kaip skaitai apie panašius dalykus, tai tikrai gali sudėjęs rankas dėkavoti Dievui, kad gimei civilizuotoj šalyje!

Julija Valentienė.

Margumynai.

NAVATNA LAPLANDIJA.

Laplandijoje, (į šiaurę Rusijoje), kur žiema tęsiasi per visą metą, vyrai ir moteris dėvėja lyginai tokias pat drapanas. Šios drapanos padarytos daugiausiai iš odų gyvulių kurie randasi šaltuose kraštuose, kaip tai briedžių, ronių, baltų meškų ir tt. Ant galvų, jie turi didelias, šiltas kepurias kurios pakavoja ir bet jos turi pasiuti visos šeimos (ir vyro) drapa-

pančekas ir ilgus, su labai nusmailintais galais čėveryskus.

Laplandiečių žieminės ir vasarinės drapanos mažai ką skiriasi.

TIKRASAI TAUTOS TURTAS.

Senų senovėje, pasaulėje pinigų nevertėjo. Jeigu kam reikėjo kokią-kaikto tai žmogus mainė ant to ką jisai atliekamo turėjo. Jeigu žmogus norėjo avies, jis gal turėjo atliekamą ožką, ant kurios galėjo apmainyti. Bet vėliau, kada žmones pradėjo iš laukinių virsti į namų gyventojus, mainymas pasidarė keblus daktas. Jeigu prisiejo mainyti namas nebuvo ant ko mainyti ir taip žmones sumanė ir įsteigė pinigus. Bet išties ar pinigai yra tikras pasaulėje turtas? Jonas Ruskin, garsus anglų raštininkas sakydavo kad visus pinigus ant pasaulės galima sunaikinti, ir nuo to žmones nė kiek nebutų vargingesni. Arba antraip žmogus, jeigu kalną aukso žmo-

nes rastų, jie nebutų turtingesni, tik žinoma turėtų iš ko kito pinigus daryti, nes auksas netektų savo vertės. Ruskinas sako, kad tikras turtas tai yra gyvastis, ir daugumas žmonių. Pagal jo nuomonę, tai china, turinti 400,000,000 žmonių turėtų būti turtingiausia šalis ant žemės jeigu tiktai jie išsitobulins. Išties apmislus, sunku Ruskinui užginčyti, nes ką verti turtai jeigu nebutų kam juos apiprekiuoti ir jų naudoti? Žmones yra tikras tautos turtas ir kuo jie yra tobulėsnai, kuo jie yra sumanesni, tuo brangesnis, ir didesnės vertės turtas.

DAUGYBĖ ŽMONIŲ ATVIRTO PRIE DIEVO.

Vienuolikos sąvačių pamokslai garsaus evangelisto Billy Sunday, Philadelphiaje padarė labai didelį įspūdį ant miesto.

Billy Sunday (pirmiau buvęs "bolių" lošėjas) pritarė tukstančius žmonių prieš klausymo jo pamokslų, kuriuos jis taip išpuodingai pasako, kad kunigai visokių turtų negali suprasti iš kur tokia magnetiška galybė randasi pas žmogų. Daugybė piktadarysčių pataisyta, daugybė pinigų pašvesta per turčius, daugybė blaivių padaryta, ir jaunų "į dvasią atvesta." Billy Sunday, už mokesčius išlaidas, likosi pelno \$51,136.85. 26 kovo jis apšaido Philadelphia ir nuvažiavo į Paterson, N. J. kur jisai vėl sakys pamokslus.

Billy Sunday yra pirmos rusies evangelistas, dėli greitų žmonių šios šalies. Jis moka pritaikyti daugybes visokių priežodžių, del prakeikimo blogų žmogaus papratimų. Jis moka šokinėti, puldinėti, rėkti ir

rankom skėtrioti, ir abelnai "kryžiatotis," kas, matomai, žmonėm patinka, ir jie tą viską myli taip kaip degtinę, kuri labiausiai žmogaus gomurį degina, vidurius kaitina, tą žmogus labiausiai myli. Tikra, geroji mintis, mintis, kuri ant ilgo žmogų padaro geru žmogum, niekuomet neateis per tokį įkvėpimą.

KAREIVIO PASILSIS.

Gydytojai francuzų kariumenėje išrado kaip kareiviai gali greičiausiai atsilsti po ilgos ir sunkios kelionės, kada kojos pasidaro sunkios kaip medžiai ir atsisako toliau eiti. Greičiausias pasilsis tai atsigulti augštininkam ir taip gulint nuimti čėveryskus nuo kojų, kojas augštai pakilnoti, arba kareivis su kareivių kojas prie kojų sukisę, jas pamankyti. Sako, tas duoda pasilsį į 15 minutų ir kareivis vėl gali į kelionę traukti.

30 KAIZERIA BIUSTŲ ATRASTA PARYŽIUJE.

Francuzų valdžia atrado 30 biustų (stovylių) kaizerio Vilhelmo, dirbtuvėje vokiečių skulptoriaus Benzel, Paryžiuje. Manoma, kad šie biustai buvo parengti padėti vieton oficialių pavidalų respublikos, miestu namuose ir ant taip stovylių kurios randasi Paryžiuje, jeigu vokiečiam būtų pasisekę paimti Francijos vyriausį miestą Ne-laimėi bėdinim vokiečiam, kad visan šis taip puikus sumanymas nuėjo vel-tui. Kas žin ką francuzai dabar veiks su tais kaizerio biustais? Taip sudaužyti negalima; juk tai dalis išdirbis. Gal laikys juos iki galės paimti Berlyną, ir tada sagraužys vokiečiam? Mat francuzai labai mandagūs žmones.

SUARDO NERVUS GYDYTOJŲ.

Besitęsant milžiniškai kareiv, vietomis atsitinka širdį plėšenti atsitikimai. Tulas amerikietis gydytojas Dr. Ryan, rašo iš Serbijos, kad dejavimai ir šaukimai pagalbos sužeistų ligonų gali išvaryti gydytojus ir ligonų daziūrėtojas iš proto. 48 valandų po užėmimui Belgrado prasidėjo gabenimas į miestą sužeistų Austrijos kareivių, vežimas po vežimui atgabeno apie 3,000 sužeistų kareivių. Daktaras Ryan dirbo per naktį ir dieną su savo pagalbininkem, nupiaudami rankas, kojas, siudami suplėšytas galvas, paleistus vidurius. Ant galo taip pailso, kad liepė merginoms ir kitiem pagalbininkam eiti gulti. O vežimai sužeistų dar vis nesibaigė.

Kareivių šauksmas pagalbos yra neapsakytas, vienas šaukia morphinos, kad užmigdytų jį, kitas prašo kad jį užmuštų, negalėdamas iškęsti skausmų. Tas dejavimas ir riksmas, matymas tukstančius sužeistų, dar-gi dirbus per dienas ir naktis, galutinai žmogui visai nervus suardo.

Lietuvos vargingas padėjimas tarp dviejų valdonų.

Mažmožiai.

KODĖL AUTOMOBILIUS TURI BUTI SU NUMERIŲ.

Jeigu žmonės būtų visi ant tiek išsitobulinę, kad padarę blogą mėgintų jį pataisyti, o ypatingai kaip rūpintųsi visai blogo redasileisti, tai tokių numerų nereiktų. Dabar numeris ant automobilio yra taip kaip po antraštas žmogaus kuris jame važiuoja. Jeigu jis ką blogo padaro, su numeriu jį galima surasti.

KAIP MES APDOVANOJAM KITOS SU TUOM KĄ MES TURIME.

Šitame pavasario laike, mes daugiausiai turime šaltį, tai yra ligą, kuri apsėda mūsų galvą, snerves, ir padaro visą žmogų labai nesmagų. Nesuprasdami, kad su šita liga galime ir kitą užkrėsti, mes tankiai čiaudime visai netoli kito žmogaus, kuris dar neturi tos ligos. Čiaudėjimas tai tiesiog išmetimas iš vidurių savo tų biurių ligos sėklų, kurios apsėda kitą žmogų. Jeigu mes nenorime jį apdovanoti su savo nesmagumu, mes turime vengti prieš kitą čiaudyti; jeigu butinai turime čiaudyti, tai užsigryžę, čiaudykite į nosinę.

KAS PARODO KELIĄ PAUKŠČIAM?

Mes žinome, kad net ir mažiausi paukščiai turi sau dvi tėvynes ir abi jo tėvynės šiltos. Rudenyje, kada jau šaltis artinasi, jie apsidžiaugę vasaros grožybe, keliauja į tolimas net už jurių šalis, kad linksmai vėl gyven-ti. Ir tais ilgais kelionės jie keliauja be maisto, be kompasų, be žemlapių ir vienok jas atranda. Daugelis jų krinta į jures negalėdami kelionės atlaikyti; kiti nukelia į paskirtą vietą taip silpni, kad jie neatsigaivina. Bet jie nepaklysta ir kas jiems rodo kelią, tai yra sekretas. Jie beabejonės delto mierio turi geresnį protą negu žmogus. Šiuose nelaiminguose metuose ir jie nabagai apsilavo parkeliavę į Lietuvą ir į kitas šalis karės. Ten jie ras sunaikintus sodžius ir kur jie pirmiau sau lizdus būdavo, dabar ras viską išgriautą, vien tik pustyne. Ką jie pamislija tada?

JEIGU DEBESIS MINKŠTI, KODĖL JIE PADARO GRIAUSMĄ.

Išrodo keista, kad debesys būdami minkšti, patįs per save trindamiesi padaro tokį didelį braskėjimą kad rodos kalnai laužosi. Išties ne minkšti debesys tą daro, bet elektrika, kuri paeina nuo permainos oro, šoka iš vieno debesio į kitą, arba iš debesio į žemę ir su tuom šokimu taip smarkiai trina orą kad jos kelias pavirsta į ugnį.

KODĖL MES NEGIRDIME MIEGODAMI.

Mes galime girdėti jeigu mus garsiai kas pašaukia, bet mažų krutėjimų mes ne-

girdime, delto kad mūsų smegenis, kurioms paskirta, kėravojimas ausų, miega, silsi, ir kuo jos daugiau ir geriau silsi tu mes ilgiau neišgirstam baladojimo. Kartais žmogus girdi biskį bet nevisai, nes tik dalis smegenų pabunda ir ta dalis girdi; tokiame padėjime žmogus pradeda sapnuoti, ir jeigu kas jam pasakytų bile ką, tykia, jis pradėtų apie tai sapnuoti.

KODĖL NUOGAS VEIDAS NETAIP BIJO ŠALČIO, KAIP UZDENGTA KRUTINĖ.

Mes tankiai jaučiamės labai sušalę, bet gana nuostabu, kad ne mūsų veidas, kuris yra visai nuogas buna peršalęs, bet kitos dalies mūsų kuno, kurios yra rodos gerai apsaugotos nuo šalčio. Tas paeina nuo to, kad veidas yra pripratęs prie šalčio. Jis atsala lyginai taip kaip ir kitos dalys kuno, bet jo nervai yra pripratę prie to mažų dienų, ir netaip atjaučia kaip dalis kurios buna uždengtos.

Taip Lietuvoje, merginos tankiai eina basos per sniegą ir vienok kojų nenušala. Amerikoje, mūsų gerai apautos kojos nušala ir iš to gauname dar ligą. Bet reikia atsiminti, kad lietuvių merginos per visą vasarą buvo neapsiauviosios, rudenyje ir pradžioje žiemos ir-giėjo basos, ir tokiu būdu jų kojos, kaip mūsų veidai, priprato prie šalčio ir nieko nebijo.

Spartiečiai, narsiausi serovės graikai, pripratino sa-

vo vaikus nuo mažų dienų dėvėti tas pačias drapanas (tik tuniką, sriovę marškinių) vasarą ir žiemą, ir tankiausiai visuomet eiti baisesms. Kelis kartus, jie priversdavo vaikus dar mau bet nevisai, nes tik dalis smegenų pabunda ir ta dalis girdi; tokiame padėjime žmogus pradeda sapnuoti, ir jeigu kas jam pasakytų bile ką, tykia, jis pradėtų apie tai sapnuoti.

MACEDONIJA, MIŠINYS TAUTŲ.

Macedonijoje, šalis kuri randasi pat viduryje Balkanų pussalio, ir kuri pirmiau priklausė Turkijai, yra didžiausias mišinys tautų ir tikėjimų visos Europos, jei-gu imsi atidom, jos mažumą. Jau šimtai metų kaip įvairios tautos savinasi Macedoniją. Kolei ji buvo po turkų valdžia, ten buvo šio-kia tokia ramybė, bet jau labai seniai, bulgarai ten gyvenanti šaukėsi, kad Bulgarija juos išliuosuotų nuo turkų, o graikai, kad Graikija paimtų žemę. Mat, šios dvi tautos ten yra skaitlingiausios. Vienok negalima pamiršti, kad ten taipgi randasi tukstančiai serbų, albanų, rumunų, valakų ir turkų, kurie baisesiai neapkenčia viens kitų ir taipgi bulgarų ir graikų. Taip galima lengvai suprasti kodėl po kare tarp Turkijos ir Balkanų santalkininkų, laike tarybų kaslink išsidalinimo žemės, pakilo baisesiai vaiko-das tarp pirmiau buvusių draugų kada reikė pasidalinti Macedoniją.

Graikai sakė, kad jiems priklausė Macedonija iš is-

toriško atžvilgio, nes nuo pat pradžių, graikų rasė buvo apėmusi tą žemę. Bulgarijai, sakė kad jie privalo turėti Macedoniją, nes jų ten daugiausiai yra. Serbai, rumunai, sakė, kad jeigu jie negali prigulėti prie Serbijos arba Rumunijos, jie velyk pasilikti po turkų jungų. Turakai tą patį geidė, o albanai, norėjo kad Macedonija priklausytų Albanijai. Taip kad, santalkininkai negalėjo sau padalinti žemę ir pradėjo pėstis tarp savęs, iki didelės Europos viešpatystės įsimaišė, ir padalino žemę kaip jom patiko. Graikijai teko didžiausia dalis, o Bulgarija ne ką daugiau gavo už Serbiją. Delto dabar bulgarai baisesiai neapkenčia serbų ir graikų, ir tik mislina kaip jiems atkeršyti, kaip gauti Macedoniją. Štai kodėl bulgarai nenori prisidėti prie sąjungiečių, nes tokiu būdu, jiems reiktų kovoti ant tos pačios pusės ką serbai o gal ir graikai kovos. Jeigu bulgarai tikėtų, kad negali atsigėrėt, žiurėdamas į ją.

Tėvas. — Ir kas iš to man kad graži, visi gėrisi o nė viens kvailys neapsiveda.

Turi.

— Ar Tamsta turi pačią? — Nežinau tą, tik tai žinau kad pati mane turi.

Mokėjo atsakyti.

Sunelis. — Tėveli, šandien mokykloje aš tik vienas mokėjau atsakyti ant klausymo. Tėvelis. — Tai labai gerai suneli, o ką klausė mokytojas?

Vokiečių kareiviai pasiduoda rusams, Lenkijoje.

mu, ten viskas nuėina vien ant pagiežų, ant pavydumu, ant statymo kilpų vieni kitiem, ir nėra progos kilti prie augštesnių dalykų.

Juokai.

Mokykloje.

— Pasakyk Icke, kodėl Abrahamas neužmušė savo sunų ant kalno? — Už tai, kad dar nelabai riebus buvo.

Pas Gydytoją.

Gydytojas. — Štai šitas gyduoles imsi kas penkiolika minutų.

Ligonis. — O alaus ar galiu gert?

Gydytojas. — Nedaug, bet stiklėlį galima.

Ligonis. — Ar taip-gi kas penkiolika minutų?

Maža nauda.

Jaunas vyras, (į tėvą gražios dukters) — Tamstos dukrelė yra tokia graži kad negali atsigėrėt, žiurėdamas į ją.

Tėvas. — Ir kas iš to man kad graži, visi gėrisi o nė viens kvailys neapsiveda.

Turi.

— Ar Tamsta turi pačią? — Nežinau tą, tik tai žinau kad pati mane turi.

Mokėjo atsakyti.

Sunelis. — Tėveli, šandien mokykloje aš tik vienas mokėjau atsakyti ant klausymo. Tėvelis. — Tai labai gerai suneli, o ką klausė mokytojas?

kinys. Norėdamas kad kiti neatkreiptų atidą į tą, inspektorių paklausė kito vaiko:

— Ką pasakė Dievas žalčiui?

— Šliaužiosi po žeme, ponas Inspektoriau — Inspektorių skubiai atsigrįžo ir klausė trečio mokinio:

— Ką daugiau pasakė Dievas žalčiui?

— Valgysi žemės dulkes per visą tavo amžį, p. Inspektoriau.

Inspektorių išsigando to mokinių mandagumo ir pasiskubino išėiti.

Greičiausias budas pralobti.

Juozas, — Raulai, kaip galima pralobti?

Raulas, — Turi pirmiausiai apsidrausti o potam numirt.

P. S.

Priminimas.

Broliai mieliausi, meldžiu neužmiršti, Velykos jau žada netrukus atsilinkti. Todel, neužmirskit alaus po bakutę, Rojaus skystimėlio ir kokia bonkute. Peilius išaštrinus po ranka turėti, Kad draugam kaimynam "karunas" uždėti. Taip-gi atsiminkit dailiai padainuoti, Balsu meškos, vilko šventę triumfuoti. Jeigu bus per ankšta namie kelti puotą, Ateis mėlinsiuoliai ir vieta bus duota.

"Hoteliuose" vietos yra jau nemažai,

Ir da prie kožnų durių, ginkluoti sargai,

Tiesa, ant rytojaus reiks užsimokėti

Keletą dolierių, bet ko tai drebėti?

Juk mirtis į akis tau kada padžiurės,

Tai žinokie, pinigų daugiau nereikės.

Misteris Pilypas.

Mano Vargai. Nuo darbo baisesiai nukankintas, Parėjau vakare vėlai; Mintim visokiom apsvaigintas, Guliau atsilisėt, kaip matai. Bet vos spėjau akis užmerkti, Tuoj apėmė miegas sunkus, Ir saulei tik augštai pakilus, Pabudau, baisesiai neramus.

Rankos sustingę, ir medinės, Kojų pajudint negaliu, Dairausi dikėčiai nusimines, Matau sergu. Oi, kaip baisu!

— Tik štai, lange kas sušnabzdėjo.

Aš, žvilgsnį greit ten metu — Garnys, atlėkęs stovėjo, Su kokiu tai ten ryšuliu.

Pamatęs mane vieną, sergant, Lovoj gulinti, be jėgų, Drasiai žengdamas priėjo prie manes,

Ir tarė, griausmingu balsu: "Tu vis juokeisi iš merginų, Sakiai per daug aš jas myliu; Kodėl-gi nors gražių vaikinių, Niekados ne'pdovanoju.

Dabar, Pilypai, atėj' laikas Semberniams dovanas dalyt, Pirmiausiai, štai del tavės, vaikų,

Kitus ir nereikės užmiršt." Piktumo prakaitas išsipykė, Tada ir ligą užmiršau, Norėdamas pamokyt biurybę, Greitai iš lovos išsokau.

Svečias nelaukęs dėkavonės, Skubiai per langą išbarškė, Del manes ryšulį palikęs, Kuriam dailus rėksnys gulė.

Nežinau ką dabar darysiu, Gyventi kaip reikės toliau. Gal šį laimingai numarysiu — Bet jei atnės dar ir daugiau...? Misteris Pilypas.